

[Thorkil Kristensen.]

relse af fradragsretten — således at man kommer bort fra en betydelig merbeskatning af store indkomstforhøjelser, vil medføre betydelige vanskeligheder, dels af administrativ art, dels på grund af at man her skal passe noget ind i skattesystemet, som ikke rigtig harmonerer med dette system iøvrigt. Vi har jo ført meget lange forhandlinger i det siddende skattereformudvalg om denne sag, og det har vist sig, at det var vanskeligt at finde frem til en løsning, som alle kunne finde god.

Om det nu foreliggende lovforslag vil jeg blot sige, at det ville være betydeligt bedre, hvis man var i stand til at udskille de indkomstforhøjelser, der skyldes en forøget indsats fra den pågældendes side; så var der en særlig mening i at give en skattelettelse som belønning for denne indsats og som opmuntring til indsats af lignende art. Men det er jo ikke muligt at skelne mellem forskellige slags indkomstforhøjelser. Man kan ikke skelne dem, der skyldes en særlig indsats hos den pågældende, fra dem, der blot skyldes den almindelige økonomiske udvikling i landet.

Dette problem er meget betydeligt i en periode, hvor det er almindeligt, at priser og lønninger stiger hvert år, sådan som de nu har gjort det i hele efterkrigsperioden. Det kan let gå sådan, at man giver skattelettelse til alle dem, der har fået en vis indkomstforhøjelse simpelthen på grund af den almindelige løn- og prisstigning i landet, uden at der ligger nogen særlig indsats fra de pågældendes side til grund for den. Enhver skattelettelse, der gives til en del af befolkningen, må i realiteten direkte eller indirekte bæres af den øvrige befolkning; det kommer ikke altid tilstrækkeligt frem i debatterne, men sådan er det naturligvis. Man kan ikke lette byrderne hos nogen, uden at der må være andre, som bærer en større andel af de samlede byrder, og dette problem er i en periode med en vis inflations-tendens større, end mange tænker sig.

Hvis man sammenligner stillingen i dag med stillingen før krigen, kan man vel sige, at i det store og hele er de personlige indtægter her i landet blevet tredoblet. De er altså, taget i groft gennemsnit, steget med omkring 200 pct., målt i kroner. Af denne stigning er formentlig ikke mere end om-

kring en tiendedel en reel stigning, der skyldes en forøget produktion her i landet. Resten, altså den langt overvejende del af den nominelle indtægtsstigning i disse 17 år, er simpelthen inflation. Så længe vi har den nuværende tendens i priser og lønninger — og man taler jo allerede om en betydelig pristalsstigning i næste kvartal — må man regne med, at det vil blive ved at være sådan, og derfor må man regne med, at hovedparten af de skattelettelser, der kommer efter et lovforslag som det foreliggende — ikke mindst fordi den merindkomst, man kræver, nedad er begrænset til 200 kr. og ikke sat til en procent, hvad der var det naturlige — vil blive skattelettelser, betydelige skattelettelser, for nogle af dem, der har fordel, stor fordel, af inflationen, og at disse skattelettelser i realiteten vil blive båret af dem, der ikke har fordel, men måske endda tab ved inflationen.

Dette er uheldigt, og derfor kan jeg ikke medvirke til gennemførelsen af et forslag som dette. Jeg håber, at vi i udvalget kan finde frem til noget, som er bedre.

Finansministeren (Kampmann): Det, der har karakteriseret debatten om dette forslag, er jo, at det er anbefalet af et stort flertal her i tinget, uden at man samtidig har givet udtryk for, at man betragter det som en heldig løsning af det foreliggende problem.

Det ærede medlem hr. Hans Knudsen mente, det var den trediebedste løsning. Hvor meget en sådan anbefaling er værd, kommer jo an på, hvor mange følgende løsninger der kan tænkes; der kan jo dog tænkes så mange, at det måske trods alt blev en nogenlunde anbefaling. De ærede medlemmer hr. Alfred Bøgh og hr. Foss betragter forslaget som den næstbedste løsning; de kom dog et trin højere end det ærede medlem hr. Hans Knudsen. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard kom vel længst, idet han mente, at det ikke var den endelige løsning, og heri må jeg finde udtryk, at det er en løsning, der dog er acceptabel.

De ærede medlemmer hr. Alfred Jensen og hr. Søren Olesen var også inde på, at der måske var bedre løsninger, men hvis man ikke kunne nå et resultat på de områder, så kunne man dog gå med til dette forslag. Jeg tror i og for sig, man her i en